

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 4. října 2018 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Curtea de Apel Cluj – Rumunsko) – Tribunalul Botoșani, Ministerul Justiției v. Maria Dicu

(Věc C-12/17) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce – Sociální politika – Úprava pracovní doby – Směrnice 2003/88/ES – Nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok – Směrnice 2010/18/EU – Revidovaná rámcová dohoda o rodičovské dovolené – Rodičovská dovolená nepovažovaná za skutečně odpracované období“

(2018/C 436/06)

Jednací jazyk: rumunština

Předkládající soud

Curtea de Apel Cluj

Účastníci původního řízení

Žalobci: Tribunalul Botoșani, Ministerul Justiției

Žalovaná: Maria Dicu

Za přítomnosti: Curtea de Apel Suceava, Consiliul Superior al Magistraturii

Výrok

Článek 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je ustanovení, o které se jedná ve věci v původním řízení, které pro účely stanovení nároků na placenou dovolenou za kalendářní rok, kterou tento článek zaručuje pracovníkovi za referenční období, nepovažuje dobu trvání rodičovské dovolené čerpané tímto pracovníkem v průběhu uvedeného období za skutečně odpracované období.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 104, 3.4.2017.

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 4. října 2018 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Administrativen sad Sofia-grad – Bulharsko) – Bahtiyar Fathi v. Predsedatel na Daržavna agencija za bežancite

(Věc C-56/17) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce – Prostor svobody, bezpečnosti a práva – Hranice, azyl a přistěhovalectví – Nařízení (EU) č. 604/2013 – Článek 3 – Určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států – Posouzení žádosti o mezinárodní ochranu bez výslovného rozhodnutí ohledně určení členského státu příslušného k posouzení žádosti – Směrnice 2011/95/EU – Články 9 a 10 – Důvody pronásledování založené na náboženství – Důkaz – Íránské právní předpisy upravující odpadnictví – Směrnice 2013/32/EU – Článek 46 odst. 3 – Účinný opravný prostředek“

(2018/C 436/07)

Jednací jazyk: bulharština

Předkládající soud

Administrativen sad Sofia-grad

Účastníci původního řízení

Žalobce: Bahtiyar Fathi

Žalovaný: Predsedatel na Daržavna agencija za bežancite

Výrok

- 1) Článek 3 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, musí být v takové situaci, jaká nastala ve věci v původním řízení, vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby orgány určitého členského státu meritorně posoudily žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 2 písm. d) tohoto nařízení, neexistuje-li výslovné rozhodnutí těchto orgánů, kterým se na základě kritérií stanovených uvedeným nařízením konstatuje, že k uvedenému posouzení byl příslušný tento členský stát.
- 2) Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany musí být v takové situaci, jako nastala ve věci v původním řízení, vykládán v tom smyslu, že v rámci opravného prostředku podaného žadatelem o mezinárodní ochranu proti rozhodnutí o tom, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná, není příslušný soud členského státu povinen z úřední povinnosti zkoumat, zda byly správně uplatněny kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování uvedené žádosti, upravené nařízením č. 604/2013.
- 3) Článek 10 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany musí být vykládán v tom smyslu, že žadatel o mezinárodní ochranu, který na podporu své žádosti uplatňuje hrozbu pronásledování z důvodů založených na náboženství, nemusí na podporu tvrzení o svém náboženském přesvědčení předkládat prohlášení nebo dokumenty ke všem prvkům pojmu „náboženství“, jak je definován v tomto ustanovení. Žadateli nicméně přísluší, aby uvedená tvrzení věrohodně doložil předložením skutečností, na jejichž základě se příslušný orgán může ujistit o jejich pravdivosti.
- 4) Článek 9 odst. 1 a 2 směrnice 2011/95 musí být vykládán v tom smyslu, že zákaz jednání proti státnímu náboženství země, z níž pochází žadatel o mezinárodní ochranu, pod pohrůžkou trestem smrti nebo vězením může být „pronásledováním“ ve smyslu tohoto článku, pokud orgány této země takové sankce za porušení uvedeného zákazu v praxi ukládají, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

(¹) Úř. věst. C 112, 10.4.2017.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 2. října 2018 – Francouzská republika v. Evropský parlament

(Věc C-73/17) (¹)

„Žaloba na neplatnost – Institucionální právo – Protokol o umístění sídel orgánů a některých institucí, subjektů a útvarů Evropské unie – Evropský parlament – Pojem ‚zasedání o rozpočtu‘ konající se ve Štrasburku (Francie) – Článek 314 SFEU – Výkon rozpočtové pravomoci na doplňujícím plenárním zasedání v Bruselu (Belgie)“

(2018/C 436/08)

Jednací jazyk: francouzština

Účastníci řízení

Žalobkyně: Francouzská republika (zástupci: F. Alabrune, D. Colas, B. Fodda a E. de Moustier, zmocněnci)

Žalovaný: Evropský parlament (zástupci: R. Crowe a U. Rösslein, zmocněnci)